

Hindistan'da Tasavvuf

Tasavvufun Hindistan'da 1000 yıldan fazla süredir gelişen bir geçmişi vardır. [1] Tasavvufun varlığı, İslam'ın Güney Asya'ya yayılmasını artıran önde gelen bir varlık olmuştur. [2] İslam'ın 8. yüzyılın başlarında girmesinin ardından, Sufi mistik gelenekler Delhi Sultanlığı'nın 10. ve 11. yüzyıllarında ve sonrasında Hindistan'ın geri kalanında daha görünür hale geldi. [3] Kronolojik olarak ayrı dört hanedanlığın bir araya gelmesi olan erken Delhi Sultanlığı, Türk ve Afgan topraklarından gelen yöneticilerden oluşuyordu. [4] Bu Fars etkisi, Güney Asya'yı İslam, Sufi düşüncesi, senkretik değerler, edebiyat, eğitim ve eğlence ile doldurdu ve bu da İslam'ın bugün Hindistan'daki varlığı üzerinde kalıcı bir etki yarattı. [5] Sufi vaizler, tüccarlar ve misyonerler de deniz yolculukları ve ticaret yoluyla kıyı Gujarat'a yerleştiler .

Çeşitli Sufi tarikatlarının liderleri olan Tarikat , Sufizm aracılığıyla yerel halkı İslam'la tanıştırmak için ilk organize faaliyetleri başlattı. Evliya figürleri ve mitolojik hikayeler, çoğunlukla Hindistan'ın kırsal köylerindeki Hindu kast topluluklarına teselli ve ilham kaynağı oldu. [5] İlahi maneviyat, kozmik uyum, sevgi ve insanlık hakkındaki Sufi öğretileri sıradan insanlarla yankı buldu ve bugün de yankı bulmaya devam ediyor. [6] [7] Aşağıdaki içerik, Sufizm'in ve İslam'ın mistik bir anlayışının yayılmasına yardımcı olan ve Hindistan'ı günümüzde Sufi kültürünün çağdaş bir merkez üssü haline getiren sayısız etkiyi tartışmak için tematik bir yaklaşım benimseyecektir.

Müslümanlar, Arap komutan Muhammed bin Kasım komutasında 712 yılında Sindh ve Multan bölgelerini fethederek Hindistan'a girdiler . Bu tarihi başarı, Güney Asya'yı Müslüman imparatorluğuna bağladı. [8] [9] Aynı zamanda, Arap Müslümanlar ticaret ve iş girişimleri için Hindustani (Hindistan) limanlarında ağırlandılar. Halifelüğün Müslüman kültürü Hindistan'a yayılmaya başladı. [10]

Müslümanlar, Sindh'in başkenti Multan'ı fethederek İslam imparatorluğunu Hindistan'a kadar genişlettiler. Hindistan'ı Akdeniz dünyasına ve hatta Güneydoğu Asya'ya bağlayan bu ticaret yolu 900 yılına kadar barış içinde sürdü. [11] Bu dönemde Abbasi Halifeliği (750-1258) Bağdat'ta bulunuyordu; bu şehir aynı zamanda Abdulkadir Geylani , Hasan el Basri ve Rabia gibi önemli şahsiyetlerin doğduğu yerdir . [12] [13]

İslam'ın mistik geleneği, çeşitli istilalar yoluyla Bağdat'tan İran'a ve Afganistan'dan Keşmir'e yayılarak önemli bir zemin kazandı . 901'de Türk askeri lider Sebük Tegin , Gazne şehrinde bir Türk-Fars Krallığı kurdu. Oğlu Mahmud , 1027'de topraklarını Hindistan Pencap bölgesine kadar genişletti [14] . Pencap'tan ilhak edilen kaynaklar ve zenginlikler, Hindistan'ın kuzeybatı bölgelerine doğru genişlemek üzere Gazne kasalarına girdi. [15] 11. yüzyılın başlarında Gazneliler , Hindistan sınırlarına çok sayıda bilgin getirerek, önceki Arap etkilerinin yerini alan ilk Fars esintili Müslüman kültürünü kurdular. [16]

1151'de Gurlular olarak adlandırılan bir başka Orta Asya grubu , Hindistan'daki topraklarını denetlemek için çok az şey yapan Gaznelilerin topraklarını ele geçirdi. [17] Afgan kökenli bir vali olan Mu'izz al-Din Guri , Hindistan'a büyük bir istila başlattı ve önceki Gazne topraklarını Delhi ve Ajmer'e kadar genişletti. 1186'da kuzey Hindistan ayırt edilemez hale gelmişti; Bağdat'ın kozmopolit kültürünün Gazne sarayının Fars-Türk gelenekleriyle harmanlanması, Hindistan'da Sufi entelektüalizmini hızlandırdı. [18] Orta Asya ve İran'dan gelen bilginler, şairler ve mistikler Hindistan'a entegre oldu. 1204'te Gurlular şu şehirlerde yönetim kurdular: Benaras (Varanasi), Kanaug, Rajasthan ve Bihar, bu da Bengal bölgesine Müslüman yönetimini getirdi. [15]

Arapça ve Farsça metinlerin (Kur'an, Hadis külliyatı, Tasavvuf edebiyatı) yerel dillere tercümesine yapılan vurgu, Hindistan'da İslamlaşmanın ivme kazanmasına yardımcı oldu. [19] Özellikle kırsal kesimlerde, Sufiler İslam'ın çok tanrılı topluluklara cömertçe yayılmasına yardımcı oldular. Daha sonra, akademisyenler arasında genel fikir birliği, bu erken tarih döneminde hiçbir zaman zorla toplu din değiştirme kaydedilmediği yönündedir. [20] 12. yüzyılın sonu ile 13. yüzyıl arasında, Sufi tarikatları kuzey Hindistan'da sağlam bir şekilde yerleşti. [21]

Delhi Sultanlığı

1206-1526 dönemi Raftaar Delhi Sultanlığı olarak adlandırılır. [17] [22] Bu zaman dilimi, Hindistan'ın bölgesel kısımlarını yöneten beş ayrı hanedandan oluşur: Memlük veya köle, Halciler , Tuğluk , Seyyid ve Lodi hanedanı . Tarihte, Delhi Sultanlığı genellikle sonraki Babür Hanedanlığı ile karşılaştırıldığında marjinal bir ilgi görür . [23] Zirve döneminde, Delhi Sultanlığı tüm Kuzey Hindistan'ı, Afgan sınırını ve Bengal'i kontrol ediyordu. Topraklarının güvenliği, Hindistan'ı 1206 ve 1294 yılları arasında Asya'nın geri kalanını terörize eden Moğol fetihlerinden korudu. [24] Moğol istilası Orta Asya'ya nüfuz ettiğinde, kaçan mülteciler güvenli bir yer olarak Hindistan'ı seçtiler. [25] Bilginler, öğrenciler, zanaatkarlar ve sıradan insanlar, Delhi Sultanlığı'ndaki ilk hanedan olan Memlük hükümdarlarının koruması altına girdiler. Kısa süre sonra saray, İran ve Orta Asya'dan çeşitli kültürler, dindarlık ve edebiyattan oluşan muazzam bir akın aldı; Tasavvuf tüm ortamlardaki ana bileşendi. Bu ortaçağ döneminde, Tasavvuf çeşitli bölgelere yayıldı ve 1290-1388 yılları arasında Tughlaq hanedanlığının ardıyla Dekkan platosuna yayıldı. [17] [26] Bu süre zarfında, Sultanlık hanedanlarının Müslüman hükümdarları mutlaka ortodoks İslam'a mensup değildi; ancak yine de güçlü kabul ediliyorlardı. Hanedan sultanlarının danışmanları arasında Müslüman din bilginleri (ulema) ve özellikle Müslüman mistikler (meşai'h) vardı. [27] Uygulayıcı Sufilerin nadiren siyasi özelemleri olsa da, Seyyid ve Lodi hanedanlığının (1414-1517) ahlaki açıdan gerileyen saltanatı yenilenmiş bir liderliğe ihtiyaç duyuyordu. [28]

Eğitimin gelişimi

Geleneksel kültür

901-1151 yılları arasında Gazneliler, mescitlere (cami) bağlı ve ilişkili olan medrese adı verilen çok sayıda okul inşa etmeye başladılar . Bu kitle hareketi Hindistan'ın eğitim sistemlerinde istikrar sağladı. [20] Mevcut alimler, Kuzeybatı Hindistan'dan başlayarak Kuran ve hadis çalışmalarını teşvik ettiler . [29] Delhi Sultanlığı sırasında, Moğol istilaları nedeniyle Hindistan sakinlerinin entelektüel çeşitliliği kat kat arttı. İran, Afganistan ve Orta Asya gibi bölgelerden gelen çeşitli entelektüeller, Delhi başkentinin kültürel ve edebi yaşamını zenginleştirmeye başladı. [30] Sultanlık döneminde var olan dini elitler arasında iki ana sınıflandırma mevcuttu. Ulema, belirli İslami hukuk çalışma dallarında ustalaşmış, seçkin din alimleri olarak biliniyordu. Şeriat odaklıydılar ve Müslüman uygulamaları konusunda daha ortodoks olma eğilimindeydiler. Diğer dini elit grubu ise Sufi mistikler veya fakirdi . Bu, genellikle Müslüman olmayan geleneklere karşı daha hoşgörülü olan, daha kapsayıcı bir gruptu. Şeriat uygulama taahhüdü bir Sufi temeli olmaya devam etse de, Hindistan'daki ilk Sufiler, hizmet çalışmaları ve yoksullara yardım yoluyla din değiştirmeye odaklandılar. Delhi Sultanlığı döneminde, İslam'a yönelik yaygın mistik yaklaşımın yükselişi, medrese eğitiminin veya geleneksel bilimin yerini tutmadı. [31] Tasavvuf öğretileri yalnızca medrese eğitiminin temelleri üzerine inşa edildi. Tasavvufun manevi yönelimi, yalnızca "ilahi bilincin" rafine edilmesini, dindarlığın yoğunlaştırılmasını ve hümanist bir tutum aşılmasını" amaçladı. [31]

Sufi Hankah

İslam'ın Hindistan'da daha olumlu hale gelmesinin bir nedeni hanqah'ın kurulmasıydı . Bir hanqah, genellikle Sufiler tarafından işletilen bir hastane, tekke, toplum merkezi veya yatakhane olarak tanımlanır. [15] [24] Hanqah'lar aynı zamanda Jama'at Khana , büyük toplantı salonları olarak da bilinirdi . [23] Yapısal olarak, bir hanqah tek bir büyük oda olabilir veya ek bir yaşam alanına sahip olabilir. [21] Bazı hanqah kuruluşları kraliyet fonlamasından veya himayesinden bağımsız olsa da, çoğu devam eden hizmetler için hayırseverlerden mali hibeler (vakıf) ve bağışlar aldı. [15] [32] Zamanla, geleneksel Sufi hanqah'larının işlevi, Sufizm Hindistan'da sağlamlaştıkça gelişti.

Başlangıçta, Sufi hankah yaşamı, usta-öğretmen (şeyh) ile öğrencileri arasında yakın ve verimli bir ilişkiyi vurguladı. [31] Örneğin, hankahlardaki öğrenciler birlikte dua eder, ibadet eder, çalışır ve eserler okurlardı. [33] Sufi edebiyatı, medreselerde görülen fıkıh ve teolojik eserlerin yanı sıra daha akademik kaygılara da sahipti . [31] Güney Asya'da incelenen üç ana mistik eser kategorisi vardı: hagiografik yazılar, öğretmenin söylemleri ve üstadın mektupları. [31] Sufiler ayrıca davranış kurallarını, adab'ı (İslam) tanımlayan çeşitli diğer el kitaplarını da incelediler . Aslında, (çev.) Farslı bir Sufi evliya olan Necmeddin Razi tarafından yazılan "Tanrı'nın

Kullarının Kökenden Dönüşe Yolu" metni, yazarların yaşamı boyunca Hindistan'a yayıldı. [24] Bu Sufi düşüncesini paylaşmak, Hindistan'da çalışmak için giderek daha elverişli hale geliyordu. Bugün bile, korunan mistik edebiyat, Hindistan'daki Sufi Müslümanların dini ve sosyal tarihi açısından paha biçilmez bir kaynak olduğunu kanıtlamıştır. [31]

Bir hankahın diğer önemli işlevi, bir topluluk sığınağı olmasıydı. Bu tesislerin çoğu düşük kastlı, kırsal, Hindu mahallelerinde inşa edildi. [23] Özellikle Hindistan'daki Çiştî Tarikatı Sufileri, hankahları en yüksek düzeyde mütevazı misafirperverlik ve cömertlikle kristalleştirdiler. [34] "Ziyaretçilere hoş geldiniz" politikası uygulayan Hindistan'daki hankahlar, herkese ücretsiz ve açık olan manevi rehberlik, psikolojik destek ve danışmanlık sundular. [15] [21] Manevi açıdan aç ve depresif kast üyeleri hem ücretsiz mutfak hizmetiyle beslendi hem de temel eğitim sağlandı. [23] Tabakalı kast sistemleri içinde eşitlikçi topluluklar oluşturarak, Sufiler sevgi, maneviyat ve uyum öğretilerini başarıyla yaydılar. İnsanları İslam dinine çeken şey, Sufi kardeşliğinin ve eşitliğinin bu örneğiydi. [23] Kısa sürede bu hanqahlar, tüm etnik ve dini geçmişlere ve cinsiyetlere sahip insanlar için sosyal, kültürel ve teolojik merkezler haline geldi. [15] [35] Bir hanqahın hizmetleri aracılığıyla Sufiler, alt sınıftan Hindistanlıların gönüllü olarak büyük ölçekli din değiştirmelerine yol açan bir İslam biçimi sundular. [36]

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki Hint Sufi tekkeleri

14. yüzyıldan 19. yüzyıla kadar, Müslüman dervişler Hindistan'dan Osmanlı İmparatorluğu'na geldiler ve Osmanlı İmparatorluğu genelindeki büyük şehirlerde Sufi tekkeleri kurdular. Osmanlı Türkçesinde bu tekkelere Hindi Tekkeleri veya Hindular Tekkesi denirdi. En eski Hindi Tekkesi, İstanbul'daki Horhor Tekkesi'dir . İstanbul'daki torunları, Türkçe konuşan ve Türk kültürüne tamamen asimile olmuş Hindiler (Hindiler) olarak adlandırılırdı. [37] [38] [39] [40] [41] [42]

Sufi Tarikatları

Sufiler, silsile adı verilen çok sayıda tarikat, soy veya ardıl zincirden türemiş ve farklı tarikatlar -tarikatlar- oluşturmuşlardır .

Şeyh veya mürşid olarak bilinen ve birçoğu daha sonra evliya olarak kabul edilen sufi üstatlar , hankahlarda ve medreselerde yaşadılar . Müritler ve salıklar , bu hankahlara hayır dualarını almak ve talimat almak için gelirlerdi.

Medariyye

Medariyye , Kuzey Hindistan'da, özellikle Uttar Pradesh, Mewat bölgesi, Bihar ve Bengal'de popüler olan bir Sufi tarikatının (tarikat) üyeleridir. Nepal ve Bangladeş'te de varlıklarını sürdürürler. Senkretik yönleri, dışsal dini uygulamalara önem vermemesi ve içsel zikre odaklanmasıyla bilinen bu akım, Sufi evliya Sayed Badiuddin Zinda Şah Medar (ö. 1434) tarafından başlatılmış olup "Kutb-ül-Medar" olarak anılır ve Uttar Pradesh, Kanpur bölgesindeki Mekanpur'da bulunan türbesi (dargahı) merkezlidir.

Kadiriyye

Kadiriyye tarikatı , aslen Iraklı olan Abdulkadir Gilani (ö. 1166) tarafından kurulmuştur [24] Güney Asya Müslümanları arasında yaygındır. [43]

Razzaqiah

Razzakiah tarikatı, aslen İranlı olan Şeyh Said Razzak Ali Geylani (ö. 1208) tarafından kurulmuştur. Kuzey Asya Müslümanları arasında yaygındır.

Şadhiliyye

Shadhiliyye, İmam Nooruddeen Ebu Al Hasan Ali Ash Sadhili Razi tarafından kuruldu. Şadhiliyye'nin Fassiya kolu, Kutbul Ujood İmam Fassi tarafından Mescid-i Haram Mekke'de üs olarak geliştirildi ve Kayalpatnam'dan Şeyh Ebubakkar Miskeen sahib Radiyallah ve Madurai'den Şeyh Mir Ahmed İbrahim Raziyyallah tarafından Hindistan'a getirildi . Mir Ahmed İbrahim, Tamil Nadu'daki Madurai Makbara'da saygı duyulan üç Sufi azizinden ilkidir . Bunlardan Şazaliyye'nin 70'den fazla kolu bulunmakta olup, Fassiyatuş Şaziliyye en yaygın uygulanan tarikattır. [44]

Çiştiiyye

Delhi'de Çiştiiyye tarikatı Orta Asya ve İran'dan ortaya çıkmıştır. İlk evliya, Afganistan'daki Çişt-i Şerif'te Çiştî tarikatını kuran Ebu İshak Şami'dir (ö. 940-41) . [45] Dahası, Çiştiiyye , tarikatı Hindistan'da savunan ve onu bugün Hindistan'daki en büyük tarikatlardan biri haline getiren önemli evliya Muinuddin Çiştî (ö. 1236) ile kök salmıştır . [46] Âlimler ayrıca onun Ebu Necip Sühreverdi'nin yarı zamanlı müridi olduğunu da belirtmişlerdir. [47] Hâce Muiddin Çiştî aslen Sistan'lıdır (doğu İran, güneybatı Afganistan) ve Orta Asya, Orta Doğu ve Güney Asya'yı çok gezmiş bir âlim olarak büyümüştür. [48] Gurlular'ın saltanatının sonlarında 1193'te Delhi'ye ulaşmış ve kısa bir süre sonra Delhi Sultanlığı kurulduğunda Ajmer -Rajasthan'a yerleşmiştir. [21] Muinuddin Çiştî'nin Sufi ve sosyal refah faaliyetleri Ajmer'i "Orta ve Güney Hindistan'ın İslamlaşmasının çekirdeği" olarak adlandırdı. [47] Çiştî tarikatı, yerel topluluklara ulaşmak için hanqah'lar kurdu ve böylece hayır işleriyle İslam'ın yayılmasına yardımcı oldu. Hindistan'da İslam, şiddetli kan dökülmesi veya zorla din değiştirmeye değil, dervişlerin çabalarıyla büyüdü. [21] Bu, Çiştî tarikatının klasik İslam ortodoksluğu konularında Ulema'ya karşı bir duruş sergilediği anlamına gelmez. Çiştîler, hanqah'lar kurmalarıyla ve insanlık, barış ve cömertlik hakkındaki basit öğretileriyle ünlüydüler. Bu grup, civardaki alt ve üst kastlardan eşi benzeri görülmemiş miktarda Hindu'yu kendine çekti. [47] Bugüne kadar hem Müslümanlar hem de Müslüman olmayanlar Muinuddin Çiştî'nin ünlü türbesini ziyaret ediyor; hatta popüler bir turistik ve hac yeri haline geldi. Üçüncü Babür imparatoru Ekber (ö. 1605) , hacı olarak Ajmer'e sık sık gelerek, halkı için bir gelenek oluşturdu. [49] Hâce Muinuddin Çiştî'nin halefleri arasında sekiz tane daha aziz bulunmaktadır; bu isimler bir araya geldiğinde, ortaçağ Çiştiiyye tarikatının "büyük sekizlisi" olarak kabul edilirler:

Muinuddin Çiştî (ö. 1233, Ajmer, Hindistan)

Kutbuddin Bakhtiar Kaki (ö. 1236, Delhi, Hindistan)

Fariduddin Ganjshakar (ö. 1265, Pakpattan, Pakistan)

Nizamuddin Auliya (ö. 1335, Delhi) [2]

Nasiruddin Çırağ Dehlavi [50]

Bande Nawaz (ö. 1422, Gulbarga, Hindistan) [51]

Akhi Siraj Ainae Hind (ö. 1357, Gauḍa , Hindistan) [52]

Alaul Haq Pandavi [53]

Şah Abdullah Kermani (Khustigiri, Birbhum, Batı Bengal)(birçok kişi tarafından başarıldı)

Ashraf Jahangir Semnani (ö. 1386, Kichauha Hindistan) [54]

Pir Baba Habib Han Süleymani (ö. 1444, Habibpur, Bengal Subah , Hindistan) Şah Abdullah Kermani'nin halefi.

Pir Baba Şah Amanat Alam Haqqani (ö. 1521, Chattogram, Bengal Subah , Bangladeş) Habib Han Süleymani'nin halefi.

Lalon Şah Fakir (ö. 1890, Kushtia , Bengal Başkanlığı , Britanya Hindistanı , Bangladeş) olarak da bilinen Lalon , Bengal Sufizmi'nin yani Baul mezhebinin son önemli Sufi velisi olarak kabul edilir.

Sühreverdiyye

Bu tarikatın kurucusu Abdulvahid Ebu Necip es-Sühreverdi'dir (ö. 1168). [55] Aslında, Ebu Hamid Gazali'nin küçük kardeşi olan Ahmed Gazali'nin öğrencisiydi . Ahmed Gazali'nin öğretileri bu tarikatın oluşumuna yol açtı. Bu tarikat, Moğol İstilasası sırasında Hindistan'a yapılan Pers göçlerinden önce Orta Çağ İran'ında önemliydi. [24] Sonuç olarak, Sühreverdiliğin ana akım bilince ulaşmasına yardımcı olan Ebu Necip es-Sühreverdi'nin yeğeniydi. [56] Ebu Hafs Ömer es-Sühreverdi (ö. 1243) Sufi teorileri üzerine çok sayıda risale yazdı. En dikkat çeken, "Derin Bilgi Armağanı: Ava'rîf al-Mar'îf" adlı metnin çevirisi o kadar çok okundu ki, Hint medreselerinde standart bir öğretim kitabı haline geldi. [55] Bu, Sühreverdiliğin Sufi öğretilerinin yayılmasına yardımcı oldu. Ebu Hafs, zamanının küresel bir elçisiydi. Bağdat'ta öğretmenlikten Mısır ve Suriye'deki Eyyubi

hükümdarları arasındaki diplomasiye kadar, Ebu Hafs siyasi olarak aktif bir Sufi liderdi. İslam imparatorluğuyla dostane ilişkiler sürdüren Ebu Hafs'ın Hindistan'daki takipçileri, onun liderliğini ve Sufi tarikatlarının siyasi katılımını onaylamaya devam ettiler. [55]

Kübraviyye

Bu tarikat , Özbekistan ve Türkmenistan sınırında yaşayan Necmeddin Kübra lakaplı Ebu'l Jannab Ahmed (ö. 1221) tarafından kurulmuştur [57] Bu Sufi evliya, Türkiye, İran ve Keşmir'e seyahat eden, geniş çapta beğenilen bir öğretmendi. Eğitimi aynı zamanda kendileri de evliya olan nesiller yetiştirmiştir. [24] Bu tarikat, 14. yüzyılın sonlarında Keşmir'de önemli hale geldi. [58] Kübra ve öğrencileri, mistik incelemeler, mistik psikoloji ve "el-Usul el-Aşara" ve "Mirsad ul İbad" gibi öğretici edebiyatla Sufi edebiyatına önemli katkılarda bulundular. [59] Bu popüler metinler Hindistan'da hala mistik favorilerdir ve sıklıkla incelenmektedir. Kubrawiya, Hindistan'ın Keşmir bölgesinde ve Çin'deki Huayy toplulukları arasında varlığını sürdürmektedir. [24]

Nakşibendiyye

Bu tarikatın kökeni Orta Asya'da yaşamış olan Hoca Yakub Yusuf el-Hamadani'ye (ö. 1390) kadar uzanmaktadır . [24] [60] Daha sonra Tacik ve Türk kökenli Bahaeddin Nakşibendi (d. 1318–1389) tarafından organize edilmiştir . [24] Yaygın olarak Nakşibendi tarikatının kurucusu olarak anılır. Hoca Muhammed el-Baki Billah Berang (ö. 1603) Nakşibendiliği Hindistan'a tanıttı. [24] [46] Bu tarikat, kurucu Hoca el-Hamadani ile olan atasal bağları nedeniyle Babür elitleri arasında özellikle popülerdi. [61] 1526'da Babür hanedanının kurucusu olan Babür , Delhi Sultanlığı'nı fethetmeden önce Nakşibendi tarikatına katılmıştı . Bu kraliyet bağlantısı tarikata önemli bir ivme kazandı. [3] [17] Bu tarikat, tüm sufi tarikatları arasında en ortodoks olarak kabul edildi. [kim tarafından?]

Müceddidiyye

Bu tarikat, Kaderiyye Nakşibendiyye Tarikatı'nın bir koludur. Hicri 11. yüzyılın büyük veliahi ve müceddidi (Riviver) olan ve 1000 yıl boyunca Riviver olarak da anılan Şeyh Ahmed Mücedded Elf Sani Sirhindi'ye aittir. Sirhind Punjab'da doğmuş ve son istirahatgahı da Sirhind Punjab'dadır.

Sarwari Qadri

Sarwari Kadri tarikatı, Kaderiyye tarikatından türeyen Sultan Bahu tarafından kurulmuştur . Bu nedenle, tarikatın aynı yaklaşımını izler, ancak çoğu Sufi tarikatının aksine, belirli bir giyim tarzı, inziva veya diğer uzun uygulamaları takip etmez. Ana akım felsefesi doğrudan kalbe ve Allah'ın ismi, yani kişinin kendi kalbine yazılmış الله (allah) kelimesi üzerine tefekküre dayanır. [62]

Firdevsiyye

Firdausi veya Firdausiyye silsilesi, Sühreverdiyye silsilesinin bir koludur. Şeyh Bedruddin Semerkand tarafından başlatılmış ancak en çok Şerfuddin Yahya Maneri döneminde tanınmıştır . [63] Esas olarak Bihar, Jharkhand ve Batı Bengal bölgelerinde gelişmiştir.

Barkaatiyya

Berkaatiyye tarikatı, Kaderiyye tarikatının bir koludur ve genellikle Kadri-Berkaati olarak yazılır. Uttar Pradesh, Marehra'dan Şah Barkatullah Marehrawi tarafından başlatıldı . [64]

Senkretik mistisizm

İslam, Hindistan'da Sufizmin mistik yönlerine katkıda bulunan tek din değildi. Bhakti hareketi, Hindistan'da yayılan mistisizmin popülaritesi nedeniyle de saygı kazandı. Bhakti hareketi, dindar tanrılara tapınma yoluyla

dil, coğrafya ve kültürel kimlikleri birbirine bağlayan bölgesel bir Hinduizm canlanmasıydı. [65] Bu " Bhakti " kavramı Bhagavad Gita'da ortaya çıktı ve ilk mezhepler 7. ve 10. yüzyıllar arasında Güney Hindistan'da ortaya çıktı. [65] Uygulamalar ve teolojik bakış açıları Sufizme çok benziyordu ve genellikle Hindular ve Müslümanlar arasındaki ayrımı bulanıklaştırıyordu. Bhakti adanmışları puja'yı (Hinduizm) azizler ve yaşam teorileri hakkındaki şarkılarla ilişkilendiriyordu; sık sık şarkı söylemek ve ibadet etmek için bir araya geliyorlardı. Brahman Bhaktiler, Sufi azizler tarafından savunulanlara benzer mistik felsefeler geliştirdiler. Örneğin, Bhaktiler yaşam yanılışmasının altında özel bir gerçeklik olduğuna inanıyordu; Bu gerçekliğin, reenkarnasyon döngüsünden kurtulmak için tanınması gerekir. Dahası, moksha , yani Dünya'dan kurtuluş, Hinduizm'deki nihai amaçtır. [66] Bu öğretiler, Sufilerin dünya , tarikat ve ahiret kavramlarıyla neredeyse paralellik gösterir .

Tasavvuf, Afgan Delhi Sultanlığı yöneticilerinin ana akım toplum içinde asimile olmasına yardımcı oldu. Müslüman olmayanlara karşı hoşgörü ve takdir edici senkretik bir ortaçağ kültürü inşa ederek, Sufi azizler Hindistan'da istikrarın, yerel edebiyatın ve dini müziğin büyümesine katkıda bulundular. [67] On yedinci yüzyılda bir Sufi mistik olan Saiyid Muhammad Ghaus Gwaliori, Sufi çevrelerinde yoga uygulamalarını popülerleştirdi. [68] Tek tanrıcılık ve Bhakti hareketiyle ilgili edebiyat da Sultanlık döneminde tarihte senkretik etkiler oluşturdu. [69] Sufi azizler, yogiler ve Bhakti Brahmanlar arasındaki dostluğa rağmen, ortaçağ dini gelenekleri varlığını sürdürdü ve bugün Hindistan'ın bazı bölgelerinde barışçıl yaşamı parçalamaya devam ediyor. [67]

Tasavvufta en popüler ritüellerden biri, Sufi evliyalarının mezarlarını ziyaret etmektir. Bunlar Sufi türbelerine dönüşmüş ve Hindistan'ın kültürel ve dini manzarasında görülmektedir. Önemli herhangi bir yeri ziyaret etme ritüeline ziyaret denir; en yaygın örnek, Hz . Muhammed'in Suudi Arabistan, Medine'deki Mescid-i Nebevi'sini ve kabrini ziyaret etmektir . [70] Bir evliyanın mezarı, bereketin veya kutsamanın ölen kutsal kişiye ulaşmaya devam ettiği ve (bazıları tarafından) ziyaret eden adanmışlara ve hacıların faydalandığına inanılan büyük bir hürmet yeridir . Sufi evliyalara saygı göstermek için krallar ve soylular, türbeleri korumak ve mimari olarak yenilemek için büyük bağışlar veya vakıflar sağlamıştır. [71] Zamanla, bu bağışlar, ritüeller, yıllık anmalar, kabul görmüş normların ayrıntılı bir sistemine dönüşmüştür. Bu Sufi uygulama biçimleri, belirlenmiş tarihler etrafında manevi ve dini gelenekler havası yaratmıştır. [72] Birçok Ortodoks veya İslamcı purist, özellikle saygı duyulan azizlerden kutsama alma beklentisi olmak üzere, bu mezar ziyaret ritüellerini kınamaktadır. Yine de, bu ritüeller nesiller boyunca varlığını sürdürmüş ve kalıcı olmaya kararlı görünmektedir.[72]

Müzik, tüm Hint dinleri arasında her zaman zengin bir gelenek olarak mevcut olmuştur. [73] Fikirleri yaymak için etkili bir araç olarak müzik, nesiller boyunca insanlara hitap etmiştir. Hindistan'daki dinleyiciler, yerel dillerdeki ilahilere zaten aşinaydı. Bu nedenle, Sufi adanmışlık şarkıları halk arasında anında popülerlik kazandı. Müzik, Sufi ideallerini kusursuz bir şekilde aktardı. Sufizm'de müzik terimi "sa'ma" veya edebi seçme olarak adlandırılır. Şiirlerin enstrümantal müzik eşliğinde söylendiği yer burasıydı; bu ritüel genellikle Sufileri manevi bir coşkuya sürükledi. Beyaz cübbeler giymiş semazenlerin yaygın tasviri, "sa'ma" ile eşleştirildiğinde resmedilir. [73] Birçok Sufi geleneği, eğitimin bir parçası olarak şiiri ve müziği teşvik etti. Sufizm, öğretilerinin popüler şarkılarda paketlenerek geniş kitlelere ulaşmasıyla yaygınlaştı. Kadınlar özellikle etkilendi; genellikle gündüzleri ve kadın toplantılarında Sufi şarkıları söylerlerdi. [33] Günümüzde Sufi toplantıları kavvali olarak bilinir . Müzikal Sufi geleneğine en büyük katkıyı sağlayanlardan biri Amir Hüsrev'dir (ö. 1325). Nizamuddin Çeşti'nin müridi olarak bilinen Amir, Hindistan'ın erken Müslüman dönemindeki en yetenekli müzik şairi olarak biliniyordu. Hint-Müslüman dini müzik geleneklerinin kurucusu olarak kabul edilir. "Hindistan Papağanı" lakaplı Amir Hüsrev, Hindistan'da yükselen bu Sufi popüler kültürü aracılığıyla Çeşti bağını daha da güçlendirdi. [73] Tasavvufta Baul Tarikatı, Doğu Hindistan ve Bangladeş'te yaygındır ve Lalon tarafından yaygınlaştırılıp yaygınlaştırılmıştır .

Sufi azizlerinin hayali bir buluşmasını gösteren Güler tablosu (Sol alttan saat yönünde sıra: Baba Farid , Khawaja Qutub-ud-din , Hazrat Muin-ud-Din , Hazrat Dastgir , Abn Ali Kalandar ve Khawaja Nizamuddin Aulia)

Hindistan'da İslam'ın muazzam coğrafi varlığı, Sufi vaizlerin yorulmak bilmeyen faaliyetleriyle açıklanabilir. [74] Sufizm, Güney Asya'daki dini, kültürel ve sosyal yaşam üzerinde baskın bir etki bırakmıştır. İslam'ın mistik biçimi Sufi azizler tarafından tanıtılmıştır. [75] Kıta Asya'sının her yerinden seyahat eden Sufi bilginler, Hindistan'ın sosyal, ekonomik ve felsefi gelişiminde etkili ve etkili olmuşlardır. [76] [77] Büyük şehirlerde ve entelektüel düşünce merkezlerinde vaaz vermenin yanı sıra, Sufiler yoksul ve dışlanmış kırsal topluluklara ulaşmış ve Urduca, Sindhi, Pencapça'ya karşı Farsça, Türkçe ve Arapça gibi yerel lehçelerde vaaz vermişlerdir. [74] Sufizm, Hinduizm gibi diğer dini geleneklerden etkilenen "ahlaki ve kapsamlı bir sosyo-dini güç" olarak ortaya çıkmıştır. [78] [79] Dini uygulamaları ve mütevazı yaşam gelenekleri tüm insanları cezbetmiştir. İnsanlık, Tanrı ve Peygamber sevgisi öğretileri bugün de mistik hikayeler ve halk şarkılarıyla çevrenmeye devam ediyor. [74] Sufiler, dini ve toplumsal çatışmalardan uzak durma konusunda kararlıydılar ve medeni toplumun barışçıl unsurları olmaya çabaladılar. [77] Dahası, Sufizmin Hindistan'da mistik İslam'ın bir direği olarak kalmasına yardımcı olmaya devam eden şey, uyum sağlama, adaptasyon, dindarlık ve karizma tutumudur.